

imod indeholder et Værn af effektiv Betydning. Det er det, vi ikke tro, og det er derfor, vore Bestemmelser skrive sig.

Med Hensyn til de øvrige Bemærkninger, der fremkom, vil jeg sige til det ærede Medlem for Langeland (Guldbrandsen), at hvis der virkelig finder noget saadant Sted som det, han skildrede, at Lollikerne ligefrem gøre Strandhugst paa Langeland, ikke blot nøjes med at røve paa Forstranden, men ligefrem gaa op og røve Sten osv. paa Strandbredden — for det er dog vel hverken Mennesker eller Kreaturer, de røve — saa ligger det jo ganske uden for baade den gamle og den ny Lovs Bestemmelser. Det er forbudt allerede i den almindelige Lovgivning, og det kan virkelig ikke siges af det ærede Medlem for Langeland, at Beboerne paa Langeland ikke kunne værge sig derimod, dertil have de jo Midler nok. For øvrigt vil jeg overlade til det ærede Medlem for Nakskov (Reventlow) at tage sig videre af den Sag; thi det maa vel være hans Vælgere, man her har sigtet til. Det ærede Medlem for Langeland mente i Modsætning til vore Bestemmelser i § 1, at det var det rigtigste ikke at sætte en saadan bestemt Grænse ved 4 Fods Dybde eller 100 Alen, men som hidtil at overlade dette til det lokale Syn, der bedst forstod sig paa den Ting. Jeg skal der give det ærede Medlem for Kjøbenhavns 11te Valgkreds (Olsen) nogen Ret i, at det lokale Syn ogsaa ofte vil være ledet af lokale Interesser; det er noget, som Sagens Natur tilsiger. Der blev i saa Henseende fremsat stærke Advarler, da Loven af 1862 var under Forhandling, men man tog ikke tilstrækkeligt Hensyn dertil. Jeg vil for øvrigt sige, at efter min Erfaring er det ikke just selve Strandsnismændene, der ere de værste; Landvæsenskommissionerne ere ofte værre, og det har jo ogsaa sin naturlige Forklaring, som jeg dog ikke skal komme nærmere ind paa.

Naar det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage), hvis venlige Tilslutning til Lovforslaget jeg i høj Grad paaskønner og takker for, udtalte, at han med Hensyn til 4 Fods Dybden var noget ængstelig, idet der ogsaa uden for denne Kurve kunde ligge Stenrev, saa vil jeg atter der gentage: Ja, kan det paavises, at det virkelig skader Kysten, at disse Stenrev blive Genstand for fri Behandling fra Stenfiskernes Side, ja, saa er jeg enig med det ærede Medlem; jeg vil heller ikke skade Kysten, men de Folk, jeg støtter mig til, paastaa det modsatte; hvad der ligger uden for denne Dybde, mene de overhovedet ikke

har Betydning for Kysten. Naar det ærede Medlem særlig i denne Forbindelse nævnede Anholt og „den vordende Havn“ der, vil jeg sige, at det bliver naturligvis noget ganske andet. Naar der er Tale om Havneanlæg, Stenglacier og den Slags Ting, saa maa man med Rette kræve langt større Forsigtighed udvist, fordi man vel ogsaa der med større Sikkerhed kan paavise Aarsagsforbindelsen end ved de almindelige Kyster. Det har man jo erkendt, da man i 1855 gav Loven om Fyr-anlæg og deslige, og det er et Synspunkt, jeg ikke vil bestride Rigtigheden af, navnlig da det ikke har nær den praktiske Betydning for Stenfiskerne, som naar det er de almindelige Kyster, der er Tale om.

Med Hensyn til Mærkerne var jeg i det heldige Tilfælde at finde Tilslutning hos den højtærede Minister — mere i alt Fald end hos det ærede Medlem for Fredensborg — med Hensyn til vort Forslag om, at der skal sættes Mærker om ikke ved den ydre saa dog ved den indre Grænse af Hensyn til den store Betydning, som Mærkerne have for at vide bestemt den Afstand, hvorfra Grænsen skal regnes, noget, som vi synes er ganske billigt. Det ærede Medlem for Fredensborg var sikker paa, at det var en meget kostbar Foranstaltning, naar der saaledes skulde rammes Pæle ned i Grænseskellet, og udtalte desuden — ja, jeg ved dog ikke, om det ærede Medlem udtalte det, men det er i alt Fald blevet nævnt tidligere — at det er overmaade vanskeligt at finde Grænseskellet, altsaa med andre Ord Grænsen, hvortil dagligt Vande naar. Jeg vil dertil sige, at med Hensyn til Kostbarheden, da gælder dels det, jeg har sagt før, at jeg lægger ikke saa megen Vægt paa den, thi den, der vil forbyde Adgang til at borttage disse Ting, maa finde sig i, at det koster noget; men for øvrigt er der ikke Tale om, at det skal være Pæle — jeg har i alt Fald ikke tænkt paa Pæle af større Dimensioner, men ganske smaa Pæle eller Pinde maa i den Henseende kunne gøre tilstrækkelig Gavn. Hvad angaar det andet, at man ikke skulde kunne finde, hvor Skellet er, da har Monrad allerede som Minister sagt, at det er Mellemproportionalen, Midtlinien mellem højeste og laveste Vandstand. Og naar man ikke vil gaa med til det, vi foreslaa, nemlig at forbyde Ejeren at tage paa den tørre Strandbred, hvad han forbyder andre at tage paa den vaade, paa Forstranden, naar det med andre Ord skal blive ved det bestaaende, at Ejeren — men dog med den Ændring,